

5^e zondag van Pasen; 23 april 2016.

Heb elkaar lief.

Inleiding.

Onderweg van Pasen naar Pinksteren keren wij vandaag met de evangelielezing even terug naar Witte Donderdag, naar de zaal van het laatste avondmaal. Daar wil hij hen iets nalaten van zichzelf. Niet alleen het gebaar van brood en wijn. Ook een ander soort ‘testament’, zijn ‘laatste wil’: *ik geef jullie een nieuw gebod: heb elkaar lief. Zoals ik jullie heb lief gehad, zo moeten jullie elkaar liefhebben.*

Als zij echte vrienden van Hem zijn, dan zullen ze vast en zeker gaan doen als Hij. Dan zal Hij van zijn kant in liefde met hen verbonden blijven.

Liefde en vriendschap vindt deze man uit Nazareth belangrijker dan welke zaken ook, als het erom gaat het werk waarmee Hij begonnen is, door zijn vrienden wordt voortgezet. En wij, horen wij bij die vrienden die doorgaan?

Overweging.

Het is al een oud gebod, dat geschreven staat in de Wet en de Profeten: het liefhebben van God en vervolgens van de naaste als van jezelf. Het hart van de werkelijkheid is dat God van mensen houdt. Dit oude gebod maakt Jezus nieuw en levend door het in zijn eigen leven helemaal te volbrengen. En wij willen dit doorleven, doorgeven; ook aan onze kinderen, ook aan onze communicanten.

U ziet hierachter een lint met allemaal bomen. Door de kinderen gemaakt die dit jaar de communie doen. Ieder kind mocht op zijn boom iets tekenen dat te maken had met leven, met goed leven, met een mooie wereld. Het hoort bij het verhaal van het mosterdzaadje: een piepklein zaadje dat uit kan groeien tot een grote struik, zelfs tot een boom. Zo kan het ook zijn met onze manier van leven. Wij kunnen heel wat mooie zaadjes van liefde en goedheid uitzaaien en daarmee op den duur iets groots bereiken: die mooiere wereld voor iedereen. Of, zoals Johannes het beschrijft in zijn visioen van een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, een wereld waar geen rouw meer zal zijn, geen jammerklacht, geen pijn. Een wereld waar iedereen in liefde en vrede met elkaar is.

Jezus heeft maar één gebed, één wens, één ideaal: “heb elkaar lief. Zoals ik jullie heb lief gehad, zo moeten jullie elkaar liefhebben. Aan jullie liefde voor elkaar zal iedereen zien dat jullie mijn leerlingen zijn.” Dat is zijn ‘testament’. Zijn nalatenschap.

Zoals een moeder op haar sterfbed aan haar kinderen vraagt: blijf elkaar trouw, laat elkaar niet los, want het gebeurt maar al te vaak dat ouders de verbindende factor zijn tussen de verschillende gezinsleden en dat de band tussen de kinderen lossier wordt of zelfs verdwijnt na het overlijden van de ouders.

Ook Jezus geeft zijn leerlingen de opdracht elkaar lief te hebben.

Want Zijn leven, alles wat Jezus deed en zei, had met liefde te maken. Niet met verliefdheid of vlinders in de buik, nee echte liefde die je aanraakt en beweegt, die je in opstand doet komen tegen onrecht omdat je ziet dat een mens onrechtvaardig behandeld wordt. Liefde die je aanzet je brood en bezit te delen met wie weinig of niets heeft. Liefde die je laat meeleven en troosten wie eenzaam zijn, ziek zijn of zich ongelukkig voelen. Liefde die het eigen huis opent voor wie verloren lopen.

Die liefde, dat hart kenmerkt Jezus. Daar is hij vol van. Die liefde wil hij uitdragen in woord en daad. Met heel zijn leven. Dat is wat hij zijn vrienden wil nalaten, dat is wat Hij wil dat zij over hem blijven herinneren en weer doorvertellen. Zijn testament!

In het evangelie van Johannes komt dit verhaal – dat wij zojuist gehoord hebben – tijdens het laatste avondmaal, na het verhaal van de voetwassing en het verraad van Judas. Zijn liefde was ook nederigheid en vergevingsgezindheid, dienstbaarheid en barmhartigheid, bescheidenheid; zich klein willen maken..... Ook dat was zijn testament: al die kleine en grote gebaren en daden van mensenliefde, die Hij hun achterliet, als herinnering, maar ook als opdracht, als aansporing want “zoals Ik jullie heb liefgehad, zo moeten jullie elkaar liefhebben”.

Nog even terug naar die bomen: de kinderen hebben getekend en geschreven wat hun droom is van die mooie wereld, die ze willen laten groeien. En ik lees woorden als: vrede, liefde, zorg voor de aarde (even langs lopen, eventueel met losse microfoon).

misschien is het een mooie opdracht om ook voor onszelf eens na te gaan wat ik zelf op een boom zou willen schilderen: wat zou ikzelf willen zaaien, willen laten groeien, willen uitdragen en laten zien van mijzelf als een soort ‘testament’?

Voor mijzelf zou dat meer moeten zijn, dan: zij hield van wandelen en fietsen; daar zou ook iets in moeten doorklinken van die Liefde, met een hoofdletter. En heel concreet zou ik dat willen zeggen met de woorden van Cees Pannekoek:

*Liefhebben begint met verwondering,
de wonderen van liefde om je heen leren zien:
de warme zorg die mensen besteden aan zieken en bejaarden,
het geduld en de tederheid van ouders voor hun kinderen
het gebaar van de hand over het hart, het vergeven en vergeten.*

*Liefhebben is wanhoop weigeren,
niet meehuilen met de wolven in het bos,
wél geloven in toekomst voor onze aarde
wél blijven zeggen en zingen dat liefde het fundament is voor een nieuwe
wereld.*

*Liefhebben is tevreden zijn met het kleine begin,
geloven in het mosterdzaadje,
de druppel op de gloeiende plaat,
beginnen waar je leeft,
breken en delen met wie vandaag je naaste is.*

Amen.